

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1702-4/2017	
Érkezett: 2017 NOV 28.	
Példány: 5	Kezelőiroda:
Melléklet: 5x16 db	<i>du</i>

Alkotmánybíróság
Budapest

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Ügyszám: IV/1702-3/2017.

Alulírott [REDACTED] 2017. október 28. napján kézhez vettem az Alkotmánybíróság főtitkárának hiánypótlási felhívását.

A felhívásnak eleget téve alkotmányjogi panasz beadványomat a fenti ügyszámra hivatkozva az alábbiak szerint kiegészítem.

Az Alaptörvény megsértett rendelkezései:

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

XXVIII. cikk

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

Tisztességes eljáráshoz való jog
Indokolt bírói döntéshez való jog
Jogorvoslathoz való jog

Alkotmányjogi panaszomat a következők szerint tartom fenn:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27.§-ának a) és b) pontja alapján állapítsa meg a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.220/2015/18. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, mert sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, egyúttal semmisítse meg a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.220/2015/18. számú ítéletét. E kérelmem jogcíméül korábban az Alaptörvény 28. cikkét is megjelöltem, ezt a hivatkozást azonban nem tartom fenn.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26.§-ának (1) bekezdése alapján állapítsa meg a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi II. törvény 54.§-a (1) bekezdésének a beavatkozás lehetőségét az elsőfokú eljárásra szűkítő, gondolatjelek közötti következő mondatrészt: „az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig” az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésébe ütköző alaptörvény-ellenességét, emiatt azt semmisítse meg.

Az Alkotmánybíróságnak a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény utólagos normakontroll eljárás keretében történő vizsgálatát megállapító törvényi rendelkezések:

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) pontja.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 24.§-ának (1) bekezdése.

A jogorvoslati jogom sérelme a megsemmisíteni kért jogszabályi előírásnak a Fővárosi Ítéltábla előtt 16.Gf.40.220/2015. folyamatban volt ügyben történt alkalmazása során következett be, mert a perbe a másodfokú eljárásba során történő beavatkozás iránti kérelmemet a bíróság a fellebbezésem elutasításával nem engedélyezte.

A felperes konzekvens kereseti állítása szerint érvényes és hatályos szállítási szerződés ellenére az I. rendű alperes 2010. január 4. napjától kezdődően 2010. március 5. napjáig nem szállított gyógyszert a felperesnek. (A [REDACTED] II. rendű alperes 2010. november 19. napjától kezdődően nem szállított.) Az I. rendű alperes a perben kezdetben úgy védekezett, hogy 2010. január 4. napjától kezdődően nem szállított, amit az bizonyít, hogy az első fokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék a bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatást tartalmazó, 2012. december 18. napján kelt, 2.G.40.496/2011/ 26. sorszámú végzése 2. oldalának 2. mondatában a következőt rögzítette: **„Alperesek kötelesek bizonyítani, hogy a szállításokat jogszerűen tagadták meg.”** A végzést 24. számú mellékletként csatolom.

A felperes a bizonyítási teherre vonatkozó bírósági tájékoztatást követő első tárgyaláson becsatolt egy „Késedelmi kamatok” címmel ellátott késedelmi kamat számlát, amelyet az I. rendű alperes 2010. 04. 14. napján állított ki. Ezt 25. számú mellékletként csatolom. A kiállítás kelte az irat első oldalán található bekeretezett rész második sorában, a „Dátum:” felirat alatt olvasható. A bekeretezett rész utolsó előtti sora az „Elszámolás időtartama:” címet tartalmazza, alatta pedig a 2010. 01. 01. – 2010. 03.31. közötti elszámolási időszak van feltüntetve. Ezen irat csatolását a 2.G.40.496/2011/33. sorszámú, 2013. február 30. napján tartott tárgyalásról készült jegyzőkönyv 2. oldala a **„Felperesi képviselő kérdés nélkül: kifejezés alatti 11., 12. és 13. sorai bizonyítják.** (Pontatlanul 33/A/1. számmal feltüntetve, hiszen az iratot nem az I. rendű alperes csatolta, hanem a felperes, vagyis az „A” betű elírás.) A 2.G.40.496/2011/33. számú tárgyalási jegyzőkönyvet 26. számú mellékletként csatolom.

A felperes jogi képviselője a késedelmi kamat számla tartalmával kapcsolatban a tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldalának végén a következők szerint hívta fel arra az ellentmondásra a bíróság és az I. rendű alperes figyelmét, hogy miközben a késedelmi kamat számla 2010. 01. 01. és 2010. 03.31. közötti elszámolási időszakra vonatkozik, az irat késedelmesként kizárólag 2009-es keltezésű számlákat tüntet fel:

„Felperesi képviselő:

Ez a késedelmi kamat kimutatás a 2010. január 1-je március 31-e közötti időszakra vonatkozik, csak 2009-es keltezésű számlák tartoznak bele. Abban az esetben, ha az I. r. alperes csatolja a késedelmi kamat kimutatást, ahol 2010. évi számlák is vannak, akkor tudom azt elfogadni, hogy valóban szállított 2010-ben is a felperesnek.”

„I. r. alperesi képviselő:

Nem fizette ki azokat a számlákat a felperes, ezért nincs ilyen kimutatás.”

„Felperes

Azért nincs, mert nem szállított az I. r. alperes.”

A tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldalának 2. bekezdése szerint a felperesi képviselő a következő indokolt és okszerű bizonyítási indítványt tette:

Felperesi képviselő:

„Továbbra is vitatom a 2010. januári szállításokat, az I. r. alperes 2010 januárjában már nem szállított.

Indítványozom, hogy I. r. alperes igazolja, 2010. január 18.-án még szállított. Azért van ennek jelentősége, mert ezzel kíván mentesülni az I. r. alperes a késedelme alól”

A késedelmi kamat számla nem csak azt bizonyítja, hogy az I. rendű alperes 2010. januárjában nem szállított. Az irat táblázatának „Fiz. dátum” feliratú 5. oszlopa a [REDACTED] I. rendű alperes **elismerő nyilatkozatának** tekintendő arra vonatkozóan, hogy a gyógyszertár az I. r alperesnek a táblázatban feltüntetett 30 napos fizetési határidejű számláit 2010. január 5. napja és 2010. február 8. napja között összesen 6.061.114.-Ft összegben fizette.

Az I. r. alperes a késedelmi kamat számla felperesi becsatolásának következtében belátta, hogy elveszíti a pert, ha visszatér az első védekezéséhez és ismét elismeri, hogy 2010. január 4.-től, vagyis az év első munkanapjától kezdődően nem szállított. A szállítási szerződés lényege ugyanis az, hogy a teljesítéssel a szállító köteles elől járni, ezt követi a megrendelő teljesítése, vagyis a leszállított áru árának a megfizetése a Polgári Törvénykönyvről szóló irányadó 1959. évi IV. törvény 379.§ (1) bekezdése szerint. Emiatt kénytelen volt fenntartania a második védekezését, vagyis azt, hogy 2010. január 18. napjáig szállított, amit bizonyítania kellett volna.

A [REDACTED] első rendű alperes két egymást kizáró védekezése és ebből következően a két egymást kizáró tényállítása közül az egyik – **késedelmi kamat számla tartalmára tekintettel már a per ezen szakaszában is – nyilvánvalóan és bizonyítottan valótlan volt.**

A Budapest Környéki Törvényszék eltúrte, hogy az első rendű a perben valótlan tényt állított. A bíróság ezzel megsértette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 1.§-át, 2. §-át, 8.§-ának (1), (2) bekezdését és (3) bekezdésének a, és b, pontjaiban alapelvei szintű előírásait, amelyek a következőket mondják ki:

1. § Ennek a törvénynek az a célja, hogy a természetes személyek és más személyek vagyoni és személyi jogaival kapcsolatban felmerült jogviták bíróság előtti eljárásban való **pártatlan eldöntését az e fejezetben meghatározott alapelvek érvényesítésével biztosítsa.**

2. § A bíróságnak az a feladata, hogy – összhangban az 1. §-ban foglaltakkal – a feleknek a jogviták elbírálásához, **a perek tisztességes lefolytatásához** és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.

8. § (1) A bíróság **köteles biztosítani**, hogy a felek és a per többi résztvevője jogait rendeltetésszerűen gyakorolják és perbeli kötelességeiknek eleget tegyenek.

(2) A bíróság **köteles megakadályozni** minden olyan eljárást, cselekményt vagy egyéb magatartást, amely a jóhiszemű joggyakorlás követelményével ellentétes, így azt, amely a per elhúzására irányul, vagy erre vezethet. A bíróság a feleket a perbeli jogok jóhiszemű gyakorlására figyelmeztetni köteles. A figyelmeztetésnek ki kell terjednie a rosszhiszemű pervitel következményeire is.

(3) A bíróság pénzbírsággal (120.§) sújtja azt a felet vagy képviselőt, aki akár a tárgyaláson, akár valamely periratban jobb tudomása ellenére vagy nagyfokú gondatlanságból:

- a, az ügyre vonatkozó oly tényt állított, amelyről bebizonyult, hogy valótlan, vagy az ügyre tartozó olyan tényt tagadott, amelyről bebizonyult, hogy igaz,
- b, olyan tényt elhallgatott, amelyről tudnia kellett, hogy a per eldöntése céljából jelentős.

A bíróságnak nem csak a per első tárgyalásán kell általános jelleggel figyelmeztetnie a feleket és képviselőiket a jóhiszemű pervitel követelményének megfelelő magatartásra, hanem a törvény 8.§-a (2) bekezdésének helyes értelmezése szerint minden olyan konkrét esetben is, amikor bármely peres fél a jóhiszemű joggyakorlás követelményével ellentétes magatartást valósít meg.

A Budapest Környéki Törvényszéknek a 2013. február 30. napján tartott tárgyaláson figyelmeztetnie kellett volna az I. rendű alperes jelen lévő jogi képviselőjét, hogy **a védekezése radikális megváltoztatása következtében a perben teljességgel annak az ellenkezőjét állítja, amit korábban állított, továbbá nyilvánvalóan tudnia kellett a saját maga által kiállított késedelmi kamat számláról, amelynek tartalmát elhallgatta.** Mindez a Pp. 8.§-a (3) bekezdésének a, és b, pontjába ütközik, emiatt a figyelmeztetés eredménytelensége esetén – a figyelmeztetésnek ki kellett volna terjednie a rosszhiszemű pervitel következményeire is – az I. rendű alperest vagy a jogi képviselőjét a bíróságnak pénzbírsággal kellett volna sújtania. A tárgyalási jegyzőkönyv azonban nem tartalmaz figyelmeztetést, mint ahogy pénzbírság kiszabásának sincs nyoma.

Az I. r. alperes jogi képviselője a bíróság mulasztását úgy értelmezte, hogy a Pp. 8. §-a (3) bekezdésének a) pontjába ütközően jogellenes magatartásának a bíróság részéről nincs jogkövetkezménye. Ezen felbátorodva a pernyertessége érdekében **2013. március 18.-án** postai úton iratokat csatolt a bíróságra, azok egy-egy példányát a peres felek jogi képviselőinek közvetlenül is megküldve. Az iratcsatolással a 2010. január 4. és 2010. január 18. közötti állítólagos „szállításait” kívánta bizonyítani. Ezekkel az iratokkal nem

rendelkezem, a Budapesti Nyomozó Ügyészség Nyom.1972/2013. számú aktájában található.

A felperes a 2013. április 5. napján kelt beadványában postai úton észrevételeket tett az I. rendű alperes által csatolt iratokra vonatkozóan, a beadványt egy-egy példányban a peres felek jogi képviselőinek közvetlenül megküldve. Az I. rendű alperes által 2013. március 18.-án benyújtott iratok valódiságát a következők szerint részletesen vitatta:

a) Az első oldal utolsó előtti bekezdésében arra emlékeztetett, hogy a Budapest Környéki Törvényszék annak bizonyítására hívta fel az I. rendű alperest, hogy jogszerűen tagadta meg a szállításokat.

b) Miután a felperes a szállítási szerződés alapján nem vitásan egyébként elektronikus úton rendelt gyógyszert az I. rendű alperestől, a beadványa 1. oldalának utolsó bekezdésétől kezdődően az alábbiakat rögzítette:

„Ha az I. rendű alperesnek az eddigi perbeli elismerő nyilatkozataira tekintettel mégis az állítása lenne igaz, hogy „csak” 2010. január 18.-ától kezdődően nem szállított, akkor ezt az állítását könnyen bizonyíthatja. Mindössze be kell csatolnia:

1. a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 167.§-a (6) bekezdése szerinti elektronikus számviteli bizonylatát kinyomtatott formában és az adatok értelmezhetősége érdekében a kódjegyzéket is az állítólagos 2010. január 4. és január 18.-a közötti felperesi rendelkezéseket rögzítő naplóbejegyzésekről, továbbá

2. az állítólagos megrendelések alperesi teljesítését bizonyító szállítóleveleknek a felperes képviselője által aláírt és lepecsételt eredeti példányait, amelyeket az alperes gépkocsivezetője vitt vissza az alperesnek, már természetesen csak abban az esetben, ha ilyen szállítások valóba voltak, ami egyébként kizárt.”

A beadvány 2. oldalának 5. és 6. 7. bekezdésében a felperes a következőket adta elő:

„Az I. rendű alperes 24/1995/XI.22./PM számú rendelet szerint készíti el a számláit, vagyis nem számlatömböt, illetve nyomdai úton elkészített számlákat tölt ki. Ez azt jelenti, hogy az aktuális számlaszámok az alperes számviteli rendszerében a megrendelések számítástechnikai úton történő fogadásával generálódnak, vagy – kiegészítő jelleggel – emberi kéz, az alperes alkalmazottja állítja elő azokat. Ennek megfelelően az I. rendű alperes rendkívül egyszerűen, a naplóbejegyzések és az eredeti szállítólevelek benyújtásával bizonyítani tudná az állítólagos felperesi rendelkezéseket, de valamilyen okból nem kívánja a bizonyítás ezen nagyon egyszerű útját járni.

Ennek megfelelően az I. rendű alperes által most kinyomtatott és becsatolt göngyöleg bizonylatok (összevont áru és göngyöleg szállítójegyzék) valódiságát mindaddig vitatjuk, sőt azokat mindaddig súlyosan aggályosnak tartjuk, amíg az I. rendű alperes a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése értelmében nem csatolja a kinyomtatott elektronikus bizonylatot és nem csatol eredeti, a felperes által aláírt és lepecsételt szállítóleveleket.”

Az I. rendű alperes által másolatban csatolt iratok a beadványuk első oldalának középső részén előadottak szerint legfeljebb a gyógyszer szállításra használt ládának az I. rendű alperes raktára és az I. rendű alperes gépkocsivezetője közötti átadására és átvételére vonatkozhatnak, természetesen csak abban az esetben, ha azok valóban megtörténtek

A 2013. április 5. napján kelt beadványt – a 2013. április 8. napján történt postára adását igazoló, a Budapest Környéki Törvényszéket, a [REDACTED] I. r. alperest és a II. r. alperes jogi képviselőjét címzettként feltüntető három darab ajánlott küldemény feladóvevénnel együtt – 27. számú mellékletként másolatban csatolom.

A bíróság a 2013. április 5. napján kelt felperesi beadványban előadottakra, köztük a bizonyítási indítványokra az ítéletének 19. oldalán a következők szerint utalt: „A bíróság elutasította a felperes azon bizonyítási indítványát, hogy csatolja I. r. alperes a naplófájlokat, milyen módon nem érvényesült 2009. decemberében I. r. alperes rendszerében a rendelési felső korlát, mivel ennek az ügy eldöntése szempontjából nincs relevanciája.” Miközben a felperes a keresetében azt állította, hogy az I. rendű alperes éppen a 10.000.000.-Ft-os rendelési felső korlát túllépésére hivatkozva, nem pedig fizetési késedelem vagy más ok miatt tagadta meg 2010. első munkanapján, január 4.-én telefonon a szállításokat.

Vagyis a bíróság okszerű **okirati bizonyításra** irányuló indítványt utasított el a „számlamásolatok” valótlanságának vizsgálata körében. Erre vonatkozó tanúbizonyítási indítványt is elutasított, amikor elutasította [REDACTED] az I. rendű alperes kereskedelmi vezetőjének tanúként történő idézésére vonatkozó felperesi indítványt, aki magával tudta volna hozni a kinyomtatott naplófájlokat, mint okiratokat. Elutasította az I. rendű alperes azon ügyintézőjének, [REDACTED] a tanúként történő idézését is, aki telefonon közölte a gyógyszerrel, hogy a rendelési felső határ túllépése miatt nem szállít gyógyszert az I. rendű alperes. A bíróság elutasította a könyvszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványt is, aki megvizsgálhatta volna a számlamásolatokat és becsatolásuk esetén a 2010. január 4. és 18. közötti állítólagos szállításokat igazoló vagy azok megtörténtét cáfoló naplófájlokat és akkor nem három évvel később, egy másik perben keletkezett volna erre vonatkozó szakértői vélemény. A szakértő megállapításokat tehetett volna arra is, hogy milyen hatása volt a felperes működésére a havi 10.000.000.-Ft nagyságrendű váratlan szállítási elmaradás. Az előbbieken említett bizonyítási indítványok elutasítását az ítélet 19. oldalának 4., 5., 6., 7., és 8. bekezdései rögzítik.

Az első fokú bíróság annak ellenére utasított el minden ésszerű és okszerű felperesi bizonyítási indítványt, hogy – a kereset megalapozatlanságának kimondását követően, vagyis a megállapított tényállás részeként – ítéletének 12. oldala 3. bekezdésében a következőket rögzítette:

„Bizonyítandó tényként jelölte meg a bíróság továbbá, hogy I. r. alperes átállította a megrendelési rendszerében a rendelési felső korlátot, és hogy az I. r. alperes a szállítások megtagadásakor jogellenesen járt el ...” (a bekezdés első mondatának első fordulata) és

bizonyítandó tény volt „A felperesi teljesítés I. r. alperes oldalán fennálló ok folytán történő ellehetetlenülése ...” (a bekezdés utolsó mondatának első fordulata).

Az első fokú bíróság a keresetnek az I. rendű alperessel szemben történt elutasítását – a bizonyítási indítványok sorozatos elutasítása után – az ítélete 14. oldalának első bekezdésében foglaltak szerint a Ptk. 281.§-ának (2) bekezdésére alapította, megállapítva, hogy az I. r. alperes a Ptk. 281.§ (2) bekezdése alapján „... és a felek közötti szerződésben foglaltak szerint is ...” jogosan tagadta meg a 30 napos fizetési határidejű gyógyszerrendelés teljesítését.

A Ptk. 281.§-ának (2) bekezdése szerint:

(2) Az a szerződő fél, akinek a teljesítéssel elől kell járnia, a szolgáltatást — biztosíték hiányában — megtagadhatja, ha

a) a szolgáltatást részletekben vagy folyamatosan kell teljesíteni, és a másik fél saját szolgáltatásával időközben késedelembe esik, amíg a késedelem tart;

b) a másik fél vagyoni viszonyainak időközben bekövetkezett jelentős megromlása folytán a viszontszolgáltatás veszélyeztetve van;

c) a másik félnek vele szemben pénzügyi fedezethiány miatt kiegyenlíthetlen tartozása áll fenn.

A teljesítéssel elől járó fél azonban abban az esetben is **csak biztosíték hiányában** tagadhatja meg a teljesítést, ha a (2) bekezdés a), b) vagy c) pontjában foglalt feltételek közül legalább az egyik fennállt.

Azonban az ítéletben nincs tényállás arra vonatkozóan, hogy az I. r. alperes igényelt-e biztosítékot vagy nem, és ha igényelt, akkor milyen módon – telefonon vagy írásban – és milyen mértékben. A késedelmi kamat számlából az következik, hogy nem követelt biztosítékot, megelégedett 43.039.-Ft összegű késedelmi kamat 2010. április 14. napján történt felszámításával. Miközben a felperes I. r. alperesi szállítások hiányában fizetett 2010. február 8. napjáig 6.061.114.-Ft-ot nyilvánvalóan nagy nehézségek árán és késve, amit jórészt az I. r. alperes okozott.

A bíróság felek között 2007. április 17. napján 10 napos fizetési határidő megállapításával írásban megkötött, majd az első fokú ítélet 12. oldala 4. bekezdésének utolsó mondata szerint a felek közös ráutaló magatartásával 30 napos fizetési határidőre módosított szállítási szerződésre **általánosságban hivatkozva** mondta ki, hogy az I. r. alperes a szerződés szerint is jogszerűen tagadta meg a gyógyszer szállítást. (Az I. r. alperessel kötött szállítási szerződést 28. szám alatt másolatban mellékelem.) Azért csak általánosságban, mert az elsőfokú bíróság **nem tudta konkrétan megjelölni**, hogy mitől volt jogszerű az I. rendű alperesnek az ítélet 12. oldala utolsó előtti bekezdésében tényként rögzített következő magatartása:

„Az I. r. alperes alkalmazottja 2010. első munkanapján értesítette felperest, hogy a szállításokat mindaddig leállítják, míg a felperes a tartozását a 10.000.000.- forintos hitelkeret alá nem viszi.”

A Pp. 221.§-ának (1) bekezdése szerint hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Ez megítélésem szerint annyit mindenképpen jelent a felhívott jogszabályi előírásra lényegében vagyis érdemben helyesen kell hivatkozni. A bírói indokoláshoz való jog sérelmét jelenti a felhívott jogszabályra történő érdemben és nyilvánvalóan téves hivatkozás. A Ptk. 281.§-ának (2) bekezdésének lényeges eleme, hogy az, akinek a teljesítéssel elől kell járnia csak biztosíték hiányában tagadhatja meg a teljesítést. Tekintettel arra, hogy az első fokú bíróság a biztosíték kérdése vizsgálata nélkül és erre vonatkozó tényállás hiányában hivatkozott a Ptk. 281.§-ának (2) bekezdésére, indokolása nem elégíti ki a Pp. 221. §-a (1) bekezdésének első mondata utolsó fordulatában foglaltakat. Az a körülmény pedig, hogy az elsőfokú bíróság ezt követően a szállítási szerződés egyetlen pontját sem tudta megjelölni annak igazolására, hogy a szállítások leállítása szerződésszerű volt, az indokolási kötelezettség Alaptörvény szintű megsértését jelenti a kereset fő tárgya kérdésében. Ez az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközően alaptörvény-ellenes.

„Túlrendelni” fogalmilag csak abban az esetben lehetett, ha az I. r. alperes a rendelkezéseket fogadó számítógépén 10.000.000.-Ft fölé emelte a rendelkezési felső korlátot. Ezt az I. r alperes a várható év végi kiemelkedő forgalomra tekintettel a felperes úgy tette lehetővé, hogy arról a felperes nem tudott.

Az első fokú bíróság a keresetnek az I. rendű alperessel szemben történt elutasítását az ítélete 14. oldalának első bekezdésében másrészt a Ptk. 303.§-ának (3) bekezdésével indokolta a következők szerint:

„Az I. r. alperes nem volt késedelembe, így a felperes a Ptk. 303.§ (3) bekezdésére történő hivatkozása nem alapos.”

A Ptk. 303.§-ának(3) bekezdése szerint:

303.§ (3) A jogosult késedelme a kötelezett egyidejű késedelmét kizárja.

Nem kétséges, hogy az általa (2009. decemberében) leszállított gyógyszer vételárának jogosultja az I. rendű alperes, a fizetés kötelezettje pedig a felperes. A Budapest Környéki Törvényszék megsértette az indokolási kötelezettségét, amikor nem rögzítette, hogy a Ptk. **303.§-ának (3) bekezdése szempontjából jogosultnak az I. r. alperest, kötelezettnek pedig a felperest kell tekinteni.** A kereseti kérelem az I. r. alperesnek a szállítási szerződésből eredő jogosultti késedelmének megállapítására irányult, figyelemmel arra, a Ptk. 379.§-ának (1) bekezdése értelmében a szállító az, aki a teljesítéssel köteles elől járni. Az elsőfokú bíróság nem a kereseti kérelemről döntött, amikor a Ptk. 303.§-a (3) bekezdésének alkalmazása során nem a jogosult és a kötelezett kifejezéseket használta.

Az az ítéleti megállapítás, hogy az I. rendű alperes „nem volt késedelembe”, nem nevesíti, hogy az első rendű alperes mely kötelezettségének teljesítéséhez képest nem volt késedelembe, vagyis mely kötelezettségét teljesítette szerződés szerűen. Ennek következtében az elsőfokú bíróság nem döntött arról a kereseti kérelemről, hogy az I. rendű alperes 2010. január 4. napjától kezdődően nem szállított-e gyógyszert a felperesnek vagy nem, ha pedig nem szállított, milyen okból nem szállított. Ez volt a per fő tárgya. Arra, hogy az I. rendű alperes szállított, mindössze visszafelé lehet következtetni abból a tényállással alá nem támasztott ítéleti megállapításból, hogy az I. rendű alperes nem volt késedelembe, amiből az is következik, hogy nincs ami a felperes fizetési késedelmét kizárná. Ez az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközően alaptörvény-ellenes

Az első fokú bíróság az ítélet 14. oldalának utolsó bekezdésétől kezdődően arra is hivatkozott, hogy: „A jogszabályok választási lehetőséget engednek a jogosultnak, választhat, hogy követelését milyen eljárás keretében kívánja behajtani a kötelezeten, peres eljárás vagy nem peres eljárás útján. Az I. r. alperes nem sértette meg a Ptk. 1. §-át, és a Ptk. 4. §-ába foglalt kötelezettségét azáltal, hogy a követelését felszámolási eljárás keretén belül érvényesítette.

A felperes nem vitathatja az I. r. alperes számláit. Az I. r. alperes a felszámolónál bejelentette a felperessel szembeni 14.255.308.- forint követelését, aki azt a Cstv. 49.§ rendelkezéseinek megfelelően nyilvántartásba vette, mint határidőben bejelentett, nem vitatott követelést.”

Bár az első fokú bíróság az előbbieken nem hivatkozott ítélt dologra, miután erre nyilvánvalóan nem hivatkozhatott, de a kártérítési per megindítása után közzétett felszámolási eljárásra történt utalása arra enged következtetni, hogy magyarázattal kívánt szolgálni az eljárására. Csak így értékelhető az a megállapítása, hogy a jogosult választani abban a kérdésben, hogy a követelését peres eljárás vagy nem peres eljárás érvényesítse. Ez az álláspont ellentétes az 52/1991./X.22./AB határozattal, amely szerint a polgári jogi igények alkotmányos útja a polgári per.

A Budapest Környéki Törvényszék a keresetet a II. rendű alperessel szemben az ítélet 16. oldalának utolsó előtti bekezdése szerint – a peres felek jogi képviselőinek bevett gyakorlatát kölcsönözve – „elsődlegesen” a Ptk. 474.§-ára hivatkozással azzal az indokkal utasította el, hogy a szállítási szerződést felmondó jogi képviselő a II. rendű alperes „meghatalmazott képviselőjeként járt el a Ptk. 474.§-a alapján.”

Másolatban, 29. számú mellékletként csatolom a II. rendű alperesi képviselő 2010. november 3. napján kelt levelét és az ahhoz csatolt meghatalmazást, amit – a levél első bekezdésében foglaltak szerint – a felperesi betéti társaság képviselőjének felhívására küldött meg 15 nappal a szállítási szerződés azonnali hatályú felmondása előtt. A meghatalmazást a II. rendű alperes jogi képviselője ügyvédként kapta és ügyvédként írta alá. A meghatalmazás arra vonatkozott, hogy a meghatalmazottak: az [REDACTED] [REDACTED] irányában fennálló számlakövetelés kapcsán, illetve egyébként is nevezett céggel és a tulajdonosi körébe tartozó magánszemélyekkel szemben jogos

igényeink törvényes úton történő érvényesítése érdekében bíróságok és valamennyi más hatóság előtt, illetve harmadik személyekkel szemben mindketten önállóan teljes jogkörrel eljárjanak és [REDACTED] megbízót képviseljék.” A 2010. november 19. napján kelt, azonnali hatályú felmondást tartalmazó levelet 30. számú mellékletként másolatban csatolom.

A Ptk 474.§-a szerint:

- (1) Megbízási szerződés alapján a megbízott köteles a rábízott ügyet ellátni.
- (2) A megbízást a megbízó utasításai szerint és érdekének megfelelően kell teljesíteni.
- (3) Ha a megbízás teljesítéséhez szerződéskötésre van szükség, a megbízáshoz olyan alakszerűségek szükségesek, amelyeket jogszabály a megbízás alapján kötendő szerződésre előír.

A Ptk. 474.§-a nem ismeri az ügyvédi „meghatalmazás”, illetve a „meghatalmazott képviselő” jogintézményét. A meghatalmazás jogintézményéről az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény rendelkezett, amely a perbeli ügyvédi meghatalmazás aláírásának időpontjában hatályban volt. A per tárgya szempontjából az ügyvédi törvény 26.§ (4) bekezdésének van jelentősége, amely ezt tartalmazza:

26.§ (4) bekezdés: „A meghatalmazás feljogosítja az ügyvédet minden olyan cselekményre, amely a rábízott ügy szabályszerű ellátásával jár, így okirat, pénz és más vagyontárgy átvételére is.”

Abból a szempontból, hogy mi tekintendő az ügy, jelen esetben a szállítási szerződés II. rendű alperesi „megszüntetése” körében szabályszerűnek, a felperesnek a Budapest Környéki Törvényszékre 2012. május 2. napján benyújtott, 2012. május 1-jén kelt keresetpontosítása részletesen tartalmazza. A beadványt 31. szám alatt másolatban mellékelem.

A beadványában a felperes is abból indult ki, hogy a szállítási szerződés érvényes létrejöttének a Ptk. 379-385.§-ai szerint ugyan nem feltétele az írásbeliség, de azt is előadta, hogy a perben is irányadó, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 29.§-ának (3) bekezdése kifejezetten és eltérést nem engedő módon kimondja, hogy a gazdasági társaságot **írásban cégjegyzés útján** kell képviselni. A felperes a beadványában hivatkozott arra, hogy jelen esetben a 2006. évi IV. törvény 29.§-ának (3) bekezdésében említett ezen mindkét feltétel egyidejűleg teljesült. És ez nem csak a szállítási szerződés megkötésére, hanem **a szállítási szerződés megszüntetésére irányuló egyoldalú jognyilatkozatra** is vonatkozik, hiszen annak megtételére is írásban és a II. rendű alperesi gazdasági társaság képviseletében került sor.

A szállítási szerződést felmondó ügyvéd a Ptk. 29.§-ának (3) bekezdése, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 12.§-a (1) bekezdésének e) pontja 29.§ (1)-(3) bekezdése a végnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006.

évi V. törvény 8.§-ának (1) bekezdése, 9.§-ának (1) és (2) bekezdése, 22. §-ának (1) bekezdése és 24.§-ának g) és h) pontjai értelmében nem volt jogosult cégjegyzésre. Ennek bizonyítására másolatban 32. szám alatt mellékelem a II. rendű alperes korabeli, a Budapest Környéki Törvényszékre benyújtott cégkivonatát.

A Budapest Környéki Törvényszék – arra az esetre, ha a Ptk. 474.§-ára alapított indokolása nem állná meg a helyét – már előre felhívta a Ptk. megbízás nélküli ügyvitelre vonatkozó szabályait annak megengedésével, hogy megbízási szerződés hiányában az ügyvédi törvény alapján meghatalmazott II. r. alperesi jogi képviselőt „... álképviselőnek lehetne tekinteni a Ptk. 484.§-a szerint ...”, akinek eljárását a II. rendű alperes jóváhagyta. A bíróság szerint a megbízás nélküli ügyvitel az ügy urának jóváhagyásával megbízási szerződéssé alakul át.

A Ptk. 484.§-ának (1) bekezdése a megbízás nélküli ügyvitel körében a következőt mondja ki:

484. § (1) Aki valamely ügyben más helyett eljár anélkül, hogy arra megbízás alapján vagy egyébként jogosult volna, az ügyet úgy köteles ellátni, amint azt annak érdeke és feltehető akarata megkívánja, akinek javára beavatkozott.

Megbízási szerződés hiányában valóban létre jöhet a megbízás nélküli ügyvitel, de ehhez annak a konjunktív feltételnek is teljesülnie kell, hogy az eljáró „egyébként se legyen jogosult” az ügy ellátására. Ez a második feltétel a jelen esetben nem teljesült, hiszen meghatalmazás jött létre a II. r. alperes és a meghatalmazást elfogadó ügyvéd(ek) között. Az más kérdés, hogy az ügyvédnek jeleznie kellett volna, hogy ezt a feladatot nem jogosult ellátni, mert nem jogosult cégjegyzésre. Attól függetlenül, hogy az ügyvédi törvény szerinti meghatalmazás, vagy a Ptk szerinti megbízási szerződés alapján áll fenn a képviseleti jogosultsága. Így a Ptk. 484.§-ának (1) bekezdése szerinti megbízás nélküli ügyvitelről sem lehet szó. Az az ítéleti megállapítás, hogy a megbízás nélküli ügyvitel az ügy urának jóváhagyásával a Ptk. 486.§-ának (2) bekezdése alapján megbízási szerződéssé alakul át, megbízás nélküli ügyvitel hiányában nem értelmezhető. A Ptk. 486.§-ának (2) bekezdése egyébként annak elbírálását teszi szükségessé, hogy „a megbízás nélküli ügyvivő beavatkozása” helyénvaló volt-e. Nyilvánvalóan nem volt helyénvaló, ha az előbbiek szerint nem lehetett jogosult cégjegyzésre.

Az elsőfokú bíróság az előbbiek szerint a II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelemről sem döntött, mert a Pp. 221.§-a (1) bekezdésének utolsó fordulata szerint: **„... az ítélet indokolásában hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik.”** A Budakörnyéki Törvényszék ítélete azonban nem jelöli meg sem a Ptk. 29.§-ának (3) bekezdését, sem a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 12.§-a (1) bekezdésének e) pontját, sem a 29.§ (1)-(3) bekezdését, sem a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény 8.§-ának (1) bekezdését, sem a 9.§-ának (1) és (2) bekezdését, sem a 22. §-ának (1) bekezdését, sem a 24.§-ának g) és h) pontjait. Ennek következtében az első fokú bíróság nem a per tárgyról döntött, amivel megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített, a bírói döntés indokolásához való jogomat.

Azonban a Budapest Környéki Törvényszék már a meglepetésszerű ítélethozatala időpontjában is volt abban a helyzetben, hogy megállapítsa a másodrendű alperes kártérítési felelősségét.

Amikor a II. rendű alperes 2010. július 28. napján – a most másolatban 33. szám alatt mellékelt levelével – kezdeményezte a felperesnél a 60 napos fizetési határidejű szállítási szerződés 30 napos fizetési határidőre történő módosítását. Ahogy ezt minden más, ilyen fizetési határidőre kötött szerződéssel rendelkező partnerénél egyidejűleg kezdeményezte. A felperes ettől nem zárkozott el. Mindössze annyi kérése volt, hogy miután e változtatás következtében a már kiállított 60 napos fizetési határidejű számlákat és a már kiállított 30 napos fizetési határidejű számlákat egy hónapon át egyidejűleg kell – változatlan nagyságrendű forgalom mellett – fizetni, a fizetési késedelem elkerülése érdekében állapodjanak meg átmeneti fizetési szabályokról. Ezzel a kiegészítéssel tett szerződéses ajánlatot 2010. augusztus 6. napján írásban a II. rendű alperesnek. A kiegészítés tartalmának igazolásaként a felperes a II. rendű alperes ügynöke részére 2010. szeptember 6.-án írt elektromos levelét és a II. rendű alperes részére 2010. szeptember 19. napján kelt levelét a keresetleveléhez csatolta. Ezt a két iratot most 34. és 35. szám alatt mellékelem. Ezt a felperes azért tartotta lényegesnek, mert amikor az I. rendű alperes 2010. január 4. napjával kezdődően nem szállított, a 2010. április 13-i hitelfelvételig a felperes részben a II. rendű alperes szállításai terhére fizette az I. rendű alperes 2009. decemberi számláit, ami a II. rendű alperessel szemben a keresetlevél 4. oldalának utolsó előtti bekezdése szerint 2010. áprilisára 6.000.000.-Ft összegű fizetési késedelemmel járt. A II. rendű alperes lejárt számláit aztán a felvett hitelből fizette ki a 2016. január 19. napján kelt szakértői vélemény 9. pontjának 2. bekezdése szerint: „A társaság a Széchenyi hitel felvételét követően annak összegét az MKB bankszámlájára átvette és szinte teljes egészében a [REDACTED] valamint a [REDACTED] számláira fordította. (A szakértői véleményt az alapbeadványomhoz 8. számú mellékletként csatoltam.)

A II. rendű alperes – feltehetően 2010. I. negyedévi, az I. r. alperes magatartásával okozati összefüggésben bekövetkezett felperesi késedelem következtében – elzárkozott az átmeneti fizetési szabályok szerződésben történő rögzítésétől. Ennek megfelelően a felperes és a II. r. alperes között nem jött létre a 30 napos fizetési határidejű szerződés. A felperes ebben a helyzetben a II. rendű alperes 60 napos fizetési határidejű számláit fizette tovább abban a reményben, hogy sikerül a II. rendű alperessel megfelelően megállapodni. A keresetlevél 6. oldalának 4. bekezdése szerint a II. rendű alperes által kiállított **első 30 napos fizetési határidejű számla 2010. szeptember 17.-én esedékessé vált**, miközben a felperesnek még ezen a napon sem volt 30 napos fizetési határidejű szerződés a birtokában. Ezt a felperes a 2010. szeptember 19.-én kelt levelében kifogásolta, kérve egyúttal azt is, hogy a II. r. alperes „... szíveskedjen betartani a rendelési felső korlátnak a felperes által is elfogadott mértékét és azt a saját számítógépes rendszerében ne csökkentse önhatalmúan lefelé, mert akkor a gyógyszerár nem tud rendelni.” A II. rendű alperes válaszként **2010. szeptember 24. napján** a 36. szám alatt másolatban mellékelt fénymásolt „szállítási szerződést” kapta vissza postán a I. rendű alperestől, amelyen a II. r. alperes pecsétje fölött **2010. augusztus 13.-i dátum** van feltüntetve.

A keresetlevél 6. oldalának utolsó előtti bekezdésében a felperes arra hivatkozott, hogy a felperes 2010. augusztus 6. napján tett szerződési ajánlatának alperesi elfogadása az irányadó 1959. évi IV. törvény 211. §-ának (2) bekezdésének második mondata szerint nem jött létre 30 napos fizetési határidejű szerződést. A II. r. alperes a felperes szerződési ajánlatáról a felperes székhelyén járt, aláírási joggal nem rendelkező ügynöke útján ugyanis 2010. augusztus 6. napján írásban tudomást szerzett, de a II. rendű alperes elfogadó nyilatkozatát a felperes postai úton csak 2010. szeptember 24. napján, vagyis szerződéses ajánlatának megtételét követő 49. napon kapta kézhez. Azt is csak fénymásolatban, továbbá a II. rendű alperes részéről olyan személyek által „aláírva”, akik a II. rendű alperes periratokhoz csatolt cégkivonata szerint nem jogosultak cégjegyzésre. A 2010. augusztus 13. dátummal ellátott érvénytelen, 30 napos fizetési határidejű szállítási szerződést 34. számú mellékletként csatolom. A Budapest Környéki Törvényszékre benyújtott keresetlevelet 37. számú mellékletként csatolom.

Miután pedig 30 napos fizetési határidejű szerződés a felek között nem jött létre, a II. rendű alperesnek a fennálló 60 napos fizetési határidejű szállítási szerződés feltételei szerint kellett volna a felperes megrendeléseit fogadni és mindaddig 60 napos fizetési határidejű számlákat kiállítani, amíg az erre vonatkozó szerződés fennáll. Erre a II. rendű alperes nem volt hajlandó és meghatalmazott jogi képviselője útján 2007. november 19. napján kelt levelével azonnali hatállyal „felmondta” a felek között fennálló, 2007. április 18. napján kelt, 60 napos fizetési határidejű szállítási szerződést. Arra hivatkozott, hogy a cégnyilvántartás adatai szerint a felperes szemben 2010. szeptember 13. napján az APEH Komárom-Esztergom Megyei Hátralékkezelési Osztály 3. jogosult javára végrehajtási jog került bejegyzésre.

Ez nem vitás, azonban a végrehajtási jog bejegyzése nagyobb részben az I. rendű alperes 2010. január 4.-i a gyógyszer szállítás jogellenes megtagadásával, kisebb részben pedig a II. rendű alperesnek a szerződés módosítás kérdésében az előbbiek szerint részletezett jogellenes magatartásával és a rendelkezések önkényes korlátozásával állt okozati összefüggésben. A II. r. alperes az előbbieken túl azzal is kárt okozott a felperesnek, hogy cégjegyzésre nem jogosult ügyvéd útján tett a 2008. április 18. napján megkötött 60 napos szállítási szerződés megszüntetésére irányuló, nyilvánvalóan érvénytelen jognyilatkozatot, amivel 2010. november 19. napjától kezdődően jogellenesen tagadta meg a gyógyszer szállítást. Így a II. rendű alperes kártérítési felelőssége már a keresetlevélhez csatolt okiratok alapján, erre irányuló további bizonyítás nélkül aggálytalanul bizonyított volt. Miután a II. rendű alperes a 2008. április 18.-án kötött szerződést „mondta fel”, lényegében elismerte, hogy 30 napos fizetési határidejű szerződés nem jött létre.

A II. rendű alperes kártérítési felelősségét megalapozó tényállás megállapítására azonban nem került sor, hiszen akkor a Budakörnyéki Törvényszéknek abban a kérdésben is állást kellett volna foglalnia, hogy az alperesek kártérítési felelőssége egyetemleges-e vagy nem és ennek kimondásához nem lett volna elegendő a II. rendű alperes felelősségét megalapozó tényállás, az I. rendű alperes kártérítési felelősségét megalapozó tényállást is rögzíteni kellett volna.

A Budapest Környéki Törvényszék nem biztosította a felperesnek a per tisztességes lefolytatásához való jogát (Pp. 2. § (1) bekezdése, nem biztosította, hogy a felek a jogaikat rendeltetésszerűen gyakorolják Pp. 8.§ (1) bekezdés. Nem akadályozta meg az I. rendű alperesnek a Pp. 8. §-ának (2) bekezdésébe ütköző, emiatt rendeltetésellenes és a jóhiszemű joggyakorlás követelményével ellentétes magatartását. Nem figyelmeztette – a rosszhiszemű pervitel jogkövetkezményére is kiterjedően – az I. r. alperes jogi képviselőjét és pénzbírsággal sem sújtotta az I. rendű alperest, illetve a jogi képviselőjét a Pp. 8.§-a (3) bekezdésének a) és) pontja alapján amelynek alkalmazása a törvény szerint kötelező.

Az előbbiekből a felperes csak arra a következtetésre juthatott, hogy – a fellebbezésében rögzített további peradatokra is figyelemmel – a Pp. 152. §-ának (1) bekezdése alapján kérnie kell Fővárosi Ítéletáblától a per felfüggesztését és büntető feljelentés megtételét.

Ezen túlmenően a felperes a fellebbezés 5. oldalának 4. bekezdésében ismét előadta, hogy az I. rendű alperes milyen módon tudja jogszerűen bizonyítani, hogy a 2010. január 4. és 2010. január 18. között valóban szállított, ha az állítása szerint egyébként szállított:

„Az I. rendű alperesnek egyszerűen be kell csatolnia a bíróságra a számvitelről 2000. évi C. törvény 167.§-a (6) bekezdése szerinti elektronikus számviteli bizonylatát és a bizonylat értelmezhetősége érdekében annak kódjegyzékét is, továbbá az állítólagos számlák tényleges teljesítését bizonyító, a felperes eredeti pecsétlenyomatát és aláírását tartalmazó szállítóleveleket. (Ebben az esetben természetesen logikailag becsatolhatók lennének az erre az időszakra vonatkozó eredeti göngyöleg bizonylatok is, de ilyenek nem léteznek.)

A felperes és az alperes között ugyanis nem vitásan elektronikus úton, vagyis a számítógépek közötti kommunikációval folyt a rendelés. Erre az esetre pedig a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény – nyilvánvalóan az elektronikus kommunikációból eredő későbbi bizonyítási problémák megelőzése érdekében – kötelező szabályokat ír elő a következők szerint:

167.§ (5) Számviteli bizonylatként alkalmazható az elektronikus dokumentum, irat, ha megfelel e törvény előírásainak. Az elektronikus dokumentumok, iratok bizonylatként történő alkalmazásának feltételeit, hitelességének, megbízhatóságának követelményeit más jogszabály is meghatározhatja.

(6) Ha a könyvelési nyilvántartás mint számviteli bizonylat technikai, optikai eljárás eredménye, biztosítani kell:

- a) az adatok vizuális megjelenítése érdekében azoknak – szükség esetén – a késedelem nélküli kiíratását,
- b) az egyértelmű azonosítás érdekében a kódjegyzéket.

A felperes bizonyítási teher hiányában terjesztette elő a számviteli törvény 167.§-ának (6) pontja szerinti bizonyítási indítványt. A II. rendű alperes a Fővárosi Ítéletáblán sem nyújtotta be a 2010. január 4. és 2010. január 18. közötti időszakra vonatkozó elektronikus számviteli bizonylatát és az arra vonatkozó kódjegyzéket, amiből egyértelműen

megállapítható lett volna, hogy 2010. január 4. és 2010. január 18. között szállított-e (ha igen, akkor mit) vagy nem.

A polgári perben eljáró bíróság a per során elkövetett bűncselekmény gyanúja esetén nem köteles a per felfüggesztésére, mindössze csak jogában áll ezt megtenni. **Amikor azonban a Fővárosi Ítéltábla úgy döntött, hogy nem él a büntető feljelentés megtételének a Pp. 151.§-ának (1) pontjában számára biztosított jogával, fokozottan ügyelnie kellett volna arra, hogy az eljárási szabályokat saját maga maradéktalanul betartsa, a peres felekkel pedig maradéktalanul betartassa, így ne következzenek be olyan eljárási jogszabálysértések, amelyek az ügy érdemére súlyos kihatással vannak:**

a) Mindenek előtt a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése szerint az I. r. alperes terhére kellett volna értékelnie, hogy erre vonatkozó felperesi bizonyítási indítvány és a saját bizonyítási terhe ellenére az I. rendű alperes nem csatolta be nem csatolta be a számviteli törvény 167.§-ának (6) bekezdése szerinti számviteli iratait, amelyek tartalmából minden további nélkül, feketén-fehéren kiderült volna, hogy szállított-e 2010. január 4. és 2010. január 18. között vagy nem. Ha már egyszer a saját maga által készített okiratban elismerte, hogy a felperes ugyanezen időszakban fizette a 2009. decemberében kiállított számláit. Emiatt mulasztásos jellegű, az alpereseket marasztaló ítélet meghozatalának lett volna helye.

b) A mulasztásos jellegű marasztaló ítélet elkerülése érdekében az ítéltáblának már az alapeljárásban mindenképpen el kellett volna rendelnie az indítványozott szakértői bizonyítást. Ennek nem volt eljárásjogi akadálya, hiszen a felperesnek a fellebbezése előterjesztését követően jutott a tudomására [REDACTED] igazságügyi könyvszakértőnek 2013. március 27. napján, nyomozó hatóság kirendelése alapján készült szakértői véleménye, amelyet a felperes a 2014. április 16. napján kelt és a Fővárosi Ítéltáblára 2014. április 18. napján benyújtott beadványa mellékleteként a per irataihoz csatolt. (A 2014. április 16. napján kelt és a Fővárosi Ítéltáblára 2014. április 16. napján benyújtott felperesi beadványt a 2017. augusztus 21. napján kelt alkotmányjogi panaszomhoz 12. számú mellékletként már csatoltam.)

A felperes a most említett beadványa 3. oldalának 4. számmal jelölt harmadik bekezdése szerint kezdeményezte ennek a szakértői véleménynek a kiegészítését kezdeményezte, mert az annak 11. oldalán kezdődő, a kifizetetlen számlákat felsoroló táblázat 2010. április 14. napjától kezdődött, vagyis nem tartalmazott adatokat a 2010. január 4. és 2010. január 18. közötti időszakra vonatkozóan. [REDACTED] 2013. március 27. napján kelt szakértői véleményét 38. szám alatt másolatban csatolom.

c) Ezen kívül a bíróságnak értékelnie kellett volna a fellebbezés 5 oldalán tett felperesi előadásokat, amelyek már önmagukban véve is aláásták az I. rendű alperes védekezését.

d) Az ítéltáblának a II. rendű alperes terhére kellett volna értékelnie a II. rendű alperes abban megnyilvánuló elismerő nyilatkozatát, hogy megbízott ügyvédje útján a 2007. április 18. napján megkötött szállítási szerződést „mondta fel” azonnali hatállyal, nem pedig a 30 napos fizetési határidejű „szerződést”, amely ezek szerint még a II. r. alperes szerint sem jött létre érvényesen.

Ezek a felperesi bizonyítási indítványok a megismételt másodfokú eljárás berekesztéséig nem kerültek visszavonásra, így azokat az ítéletablának a megismételt eljárást lezáró ítéletében értékelnie kellett volna.

A Fővárosi Ítéletábla sem biztosította a felperesnek a per tisztességes lefolytatásához való jogát (Pp. 2. § (1) bekezdése, nem biztosította, hogy a felek a jogukat rendeltetésszerűen gyakorolják Pp. 8.§ (1) bekezdés. Nem akadályozta meg az I. rendű alperesnek és perbeli kötelelességeiknek eleget tenniük. Nem akadályozta meg az I. rendű alperes jogi képviselőjének a Pp. 8. §-ának (2) bekezdésébe ütköző, emiatt rendeltetésellenes és a jóhiszemű joggyakorlás követelményébe magatartását. A 8.§ (2) bekezdése alapján nem akadályozta meg az I. r. alperes jogi képviselőjét a jóhiszemű joggyakorlás követelményével ellentétes magatartását és nem figyelmeztette az I. r. alperes jogi képviselőjét a perbeli jogok jóhiszemű gyakorlására és a rosszhiszemű pervitel következményeire sem. Nem sújtotta 8. § (3) bekezdésének a) és b) pontjai alapján pénzbírsággal az I. rendű alperest, vagy a jogi képviselőjét. A Pp. 152.§-ának (1) bekezdése alapján – utalással a Pp. 8.§-ának (2) bekezdésére – a per hivatalból történő felfüggesztésével meg kellett volna akadályoznia az I. rendű alperesnek a Pp. 8. §-a (2) bekezdésébe ütköző magatartását.

A Fővárosi Ítéletábla A felszámolónak és a felszámoló jogi képviselőjének a jóhiszemű pervitel követelményébe ütköző magatartását sem akadályozta meg. Annak ellenére, hogy a Pp. 8.§-ának (1) bekezdése szerinti rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye a felszámolóra is és a felszámoló jogi képviselőjére is vonatkozik. Őket sem figyelmeztette és velük szemben sem szabott ki pénzbírságot. Ennek következtében megalapozatlan, súlyosan jogellenes egyúttal az ügy érdemére kihatóan alaptörvény ellenes jogerős ítélet született. A per hivatalból, a Pp. 152.§-ának (1) bekezdése alapján – a Pp. 8.§-ának (2) bekezdése alapján történő felfüggesztése a felszámoló és a felszámoló jogi képviselőjének rosszhiszemű magatartásának megakadályozására is alkalmas lett volna.

Ennek következtében nekem, mint a felszámoló által elismert és nyilvántartásba vett magánszemély hitelezőnek érdekeim, törvényes és alkotmányos jogaim sérültek azzal, hogy az alperesek kártérítési felelőssége megállapításának elmaradása miatt nem jutottam hozzá az elismert hitelezői igényemhez.

Amikor a Fővárosi Ítéletábla a megismételt eljárása során az alkotmányjogi panaszomban előadottak szerint tudomást szerzett arról, hogy a felszámoló és a jogi képviselője elhallgatta azt a tényt, hogy a felszámoló ellen e jogállását illetően a Győri Ítéletábla előtt eljárás van folyamatban és erre hivatkozással nem kérte a per felfüggesztését, mindenekelőtt a pert hivatalból, a Pp. 152.§-ának (2) bekezdése alapján, a Győri Ítéletábla előtti eljárásra hivatkozással, a Pp. 8.§-ának (2) bekezdésére utalással fel kellett volna függesztenie – ezt megelőzően pedig a rosszhiszeműen eljáró felszámolóval vagy a jogi képviselővel szembeni pénzbírság kiszabásával – **meg kellett volna akadályoznia** a felszámoló és az I. rendű alperes rosszhiszemű eljárását. Annak ellenére is, hogy az eljárásnak a Pp. 152. §-ának (2) bekezdése alapján történő felfüggesztése egyébként csak

lehetőség. **A per felfüggesztése a jelen esetben a felszámoló és az I. rendű alperes rosszhiszemű magatartása megakadályozásának alkalmas eszköze lett volna.** Ezzel a Fővárosi Ítélőtábla nekem jogvédelmet nyújtott volna, a felszámolót és az I. rendű alperest megóvta volna a magatartása esetleges súlyos következményeitől, egyúttal **a bíróság számára jogszerűen elkerülhető lett volna a pernek a Pp. 152. §-ának (1) bekezdése alapján, bűncselekmény gyanújára hivatkozással történő felfüggesztése.**

A Fővárosi Ítélőtábla szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helyesek voltak levont jogi következtetései is, azokkal a Fővárosi Ítélőtábla egyetértett (jogerős ítélet 8. oldalának utolsó előtti bekezdése.) Ennek során az ítélet a „... fellebbezésben foglaltakra figyelemmel...” a Ptk. 298.§-ára, 318.§-ára, 339.§-ára és 379.§-ára alapítva hozta meg ítéletét (jogerős ítélet 8. oldalának utolsó bekezdése).

A Ptk. 298.§-a szerint:

Ptk.298. § A kötelezett késedelembe esik,

a) ha a szerződésben megállapított vagy a szolgáltatás rendeltetéséből kétségtelenül megállapítható teljesítési idő eredménytelenül eltelt:

b) más esetekben, ha kötelezettségét a jogosult felszólítására nem teljesíti.

A Ptk. 318. §-a szerint:

Ptk.318. § (1) A szerződésszegésért való felelősségre, valamint a kártérítés mértékére a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait kell alkalmazni azzal az eltéréssel, hogy a kártérítés mérséklésének – ha a jogszabály kivételt nem tesz – nincs helye.

A Ptk. 339. §-a szerint:

Ptk.339. § (1) Aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

(2) A bíróság a kárért felelős személyt rendkívüli méltánylást érdemlő körülmények alapján a felelősség alól részben mentesítheti.

A Ptk. 379.§-a szerint:

Ptk.379. § (1) Szállítási szerződés alapján a szállító köteles a szerződésben meghatározott dolgot a kikötött későbbi időpontban vagy időszakban a megrendelőnek átadni, a megrendelő pedig köteles a dolgot átvenni és az árát megfizetni.

A Fővárosi Ítélőtábla által felhívott jogszabályi előírásokból látható, hogy a fellebbezésben foglalt részletes bizonyítási indítványok és az általam becsatolt szakértői vélemény ellenére

az I. r. alperes tekintetében egyetértett a Budapest Környéki Törvényszék azon indokolásával, hogy

a teljesítéssel elől járó fél úgy is jogosult megtagadni a teljesítést, hogy azt megelőzően nem hívta fel a másik felet megfelelő biztosíték nyújtására. Márpedig az elsőfokú ítéletben nincs tényállás arra vonatkozóan, hogy az I. rendű alperes felhívta volna a felperest megfelelő biztosíték nyújtására, minthogy arra vonatkozóan sincs, hogy a felperes a kért biztosítékot ne nyújtotta volna. (Arra van peradat, hogy több mint 6.000.000.-Ft-ot fizetett, miközben az I. r. alperes nem szállított).

Az a körülmény pedig, hogy ezt követően a Fővárosi Ítéltábla azzal is egyetértett, hogy az elsőfokú bíróság a szállítási szerződés egyetlen pontját sem tudta megjelölni annak igazolására, hogy a szállítások leállítása miért volt szerződésszerű, azt jelenti, hogy ezt ő maga sem tudta megjelölni.

A Fővárosi Ítéltábla azzal is egyetértett, hogy amikor az elsőfokú bíróság a Ptk. 303.§-ának (3) bekezdésével kapcsolatban azt a megállapítást tette, hogy az I. rendű alperes „nem volt késedelemben”, nem állapította meg, hogy az I. rendű alperes mely kötelezettségét teljesítette szerződésszerűen. A Fővárosi Ítéltáblának a Budapest Környéki Törvényszék ténymegállapítása hiányában meg kellett volna jelölnie az I. rendű alperes által szerződésszerűen teljesített kötelezettséget.

A Fővárosi Ítéltábla nem változtatta meg az elsőfokú bíróság azon indokolását, hogy a polgári jogi igények érvényesítésének alkotmányos módja az 52/1991./X.22./AB határozatra figyelemmel a polgári bíróság előtti per.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett azzal is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem jelölte meg azokat a jogszabályi előírásokat, amelyekre hivatkozással a felperes állította, hogy a II. rendű alperes meghatalmazott képviselőjének a II. rendű alperessel fennálló, 60 napos fizetési határidejű szállítási szerződést „azonnali hatállyal felmondó” jognyilatkozata érvénytelen. A Fővárosi Ítéltábla ezt a hiányosságot sem pótolta, mert a jogerős ítéletében ő maga sem jelölte meg alkalmazott jogszabályként sem a Ptk. 29.§-ának (3) bekezdését, sem a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 12.§-a (1) bekezdésének e) pontját, sem a 29.§ (1)-(3) bekezdését, sem a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény 8.§-ának (1) bekezdését, sem a 9.§-ának (1) és (2) bekezdését, sem a 22. §-ának (1) bekezdését, sem a 24.§-ának g) és h) pontjait.

Az előbbiek szerint a Fővárosi Ítéltábla is megsértette az Alaptörvény szintű indokolási kötelezettségét, emiatt ítéletének indokolása és az eljárása is az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközően alaptörvény-ellenes. A Fővárosi Ítéltábla sem biztosított a részemre hatékony bírói jogvédelmet és nem döntött érdemben a felperes keresetéről.

Alkotmányjogi panaszomat ezen kiegészítéssel együtt tartom fenn.

Mellékletek (az alapbeadványomhoz képest folytatódó sorszámozással):

24. A Budapest Környéki Törvényszék 2.G.40.496/2011/26. számú végzése a bizonyítandó tényekről
25. Az I. r. alperes késedelmi kamat számlája
26. A Budapest Környéki Törvényszék 2.G.40.496/2011/33. számú tárgyalási jegyzőkönyve
27. A felperes 2013. április 5. napján kelt beadványa 3 db ajánlott küldemény feladóvevénnyel
28. Az I. rendű alperes [REDACTED] el kötött szállítási szerződés
29. A II. r. alperesi jogi képviselő 2010. november 3.-án kelt levele és az ahhoz csatolt meghatalmazás
30. A II. rendű alperes ügyvédjének azonnali hatályú felmondást tartalmazó, 2010. november 19. napján kelt levele
31. A Budapest Környéki Törvényszékre 2012. május 2.-án benyújtott keresetpontosítás
32. A II. r. alperes [REDACTED] korabeli cégkivonata
33. A II. r. alperes 2010. július 28. napján kelt, szerződésmódosítást kezdeményező levele
34. A felperes 2010. szeptember 6.-án küldött elektronikus levele
35. A felperes 2010. szeptember 19.-én kelt levele
36. A II. rendű alperes közötti érvénytelen szállítási szerződés
37. A felperes keresetlevele
38. [REDACTED] 2013. március 27. napján kelt szakértői véleménye

Tatabánya, 2017. november 25.

